Raad van State

200800123/1.
Datum uitspraak: 4 februari 2008

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellante,

tegen de uitspraak in zaak nr. 07/17874 van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Maastricht, van 12 december 2007 in het geding tussen:

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 19 februari 2007 heeft de minister van Justitie een aanvraag van (hierna: de vreemdeling) om haar een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen.

Bij besluit van 6 april 2007 heeft de staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris) het daartegen door de vreemdeling gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 12 december 2007, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Maastricht, het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 7 januari 2008, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De staatssecretaris heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. A.W.M. Bijloos, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. S.P.M. Zwinkels, ambtenaar van Staat.

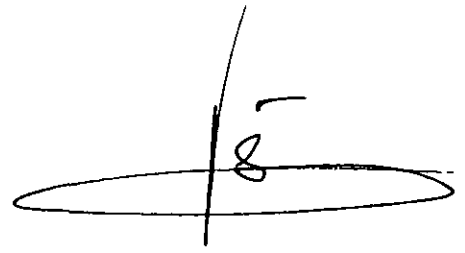
w.g. Bijloos
lid van de enkelvoudige kamer

w.g. Zwinkels
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 4 februari 2008

91-555.
Verzonden: 4 februari 2008

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,
voor deze,

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

RECHTBANK 's-Gravenhage, zittinghoudende te MAASTRICHT

Reg.nr: AWB 07 / 17874 BEPTDN

UITSPRAAK van de enkelvoudige kamer voor vreemdelingenzaken in het geding tussen

eiseres,

en

de Staatssecretaris van Justitie, verweerder.

Datum bestreden besluit: 6 april 2007.
Kenmerk: 9710.13.8012.
V-nummer: .

Behandeling ter zitting: 31 oktober 2007.

I. PROCESVERLOOP

Bij het in de aanhef van deze uitspraak genoemde besluit heeft verweerder het namens eiseres ingediende bezwaarschrift tegen zijn besluit van 19 februari 2007 ongegrond verklaard. Bij laatstgenoemd besluit heeft verweerder aan eiseres een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd in de zin van artikel 14 van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: Vw 2000) onder de beperking: 'verblijf bij ouder toegekend, met ingang van 10 november 2006, geldig tot 14 oktober 2010.

Tegen het besluit van 6 april 2007 is namens eiseres op 25 april 2007 beroep ingevolge de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) ingesteld. Aanvulling van de gronden waarop het beroep berust, heeft plaatsgevonden bij brief van 21 mei 2007.

Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken ingezonden en in zijn verweerschrift geconcludeerd tot ongegrondverklaring van het beroep.

Het beroep is behandeld ter zitting van deze rechtbank op 31 oktober 2007, alwaar de moeder van eiseres is verschenen, bijgestaan door haar gemachtigde mr. E. Engelen, advocaat te Kerkrade.
Verweerder heeft zich ter zitting doen vertegenwoordigen door mr. L.M.A. Hansen, ambtenaar ten departemente.

II. OVERWEGINGEN

Eiseres, geboren op , heeft de Somalische nationaliteit.
Bij besluit van 30 mei 2004 is aan eiseres met ingang van 21 september 2004 een verblijfsvergunning regulier in de zin van artikel 14 van de Vw 2000, onder de beperking 'verblijf bij ouder toegekend, geldig tot 14 oktober 2005.
Op 7 november 2006 werd namens eiseres een aanvraag ingediend om verlenging van voornoemde verblijfsvergunning. Bedoelde aanvraag werd ontvangen op 10 november 2006.

Verweerder heeft zich in het bestreden besluit op het standpunt gesteld dat een aanvraag om verlenging die niet tijdig is ingediend, gelet op artikel 26 van de Vw 2000 en artikel 3.80 van het Vreemdelingenbesluit 2000 (hierna: Vb 2000), gelijkgesteld wordt met een aanvraag tot het verlenen van de verblijfsvergunning. De aanvraag van eiseres is niet tijdig ingediend

en er is geen sprake van een verschoonbare termijnoverschrijding. Verweerder heeft aan eiseres per 10 november 2006 een verblijfsvergunning verleend onder de beperking 'verblijf bij ouder

Namens eiseres zijn de gronden en aanvullende gronden van bezwaar herhaald en ingelast in de gronden van beroep en wordt – kort samengevat - het volgende aangevoerd. Eiseres stelt dat er sprake is van een verschoonbare termijnoverschrijding. Eiseres is minderjarig en draagt derhalve geen eigen verantwoording. Haar moeder had voorts erop mogen vertrouwen dat verweerder voor eiseres een aanvraagformulier zou opsturen, conform het beleid van verweerder, dat drie maanden vóór afloop van de vergunning een aanvraagformulier toegestuurd wordt. Dit klemt te meer omdat verweerder voor de moeder en haar twee andere kinderen wél formulieren had toegestuurd. Voorts had het verweerder, nu bij hem bekend was dat er een aanvraag was gedaan door de moeder en haar twee andere kinderen, duidelijk moeten zijn dat voor eiseres eveneens om verlenging gevraagd zou worden. Verweerder heeft gehandeld in strijd met de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name het vertrouwensbeginsel en verbod van willekeur. Tot slot heeft verweerder geen deugdelijke wettelijke grondslag gegeven voor het feit dat werd afgezien van het horen van eiseres in bezwaar.

Op grond van artikel 14, tweede lid, van de Vw 2000 wordt een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd verleend onder beperkingen, verband houdende met het doel waarvoor het verblijf is toegestaan.

Ingevolge artikel 26, eerste lid, van de Vw 2000, voor zover thans van belang, wordt de verblijfsvergunning verleend met ingang van de dag, waarop de vreemdeling heeft aangetoond dat hij aan alle voorwaarden voldoet, maar niet eerder dan met ingang van de dag waarop de aanvraag is ontvangen.

Ingevolge artikel 3.80, eerste lid, van het Vb 2000 is de aanvraag tot het wijzigen of verlengen van de verblijfsvergunning, bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000, tijdig ingediend indien deze is ontvangen op de dag voor de dag waarop de geldigheidsduur verstrijkt, dan wel, indien deze later is ontvangen, indien de termijnoverschrijding de vreemdeling niet kan worden toegerekend. Ingevolge het tweede lid van dit artikel wordt de niet-tijdig ingediende aanvraag tot het wijzigen of tot het verlengen van de geldigheidsduur van de verblijfsvergunning, bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000, gelijkgesteld met een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning.

De rechtbank stelt voorop dat niet in geschil is dat de aanvraag voor eiseres te laat werd ingediend. Evenmin is in geschil dat de aanvraag niet binnen de redelijke termijn van zes maanden na expiratie van de verblijfsvergunning als bedoeld in verweerders beleid, opgenomen in paragraaf B1/5.1 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (hierna: Vc 2000), heeft plaatsgevonden. Het geschil spitst zich toe op de vraag of de termijnoverschrijding in geval van eiseres toerekenbaar is.

Verweerder pleegt, overeenkomstig zijn beleid neergelegd in B1/5.1 van de Vc 2000, indien de aanvraag wordt ingediend nadat de geldigheidsduur van de verblijfsvergunning is verstreken, toch uit te gaan van een tijdig ingediende aanvraag, als de te late ontvangst van de aanvraag niet aan de vreemdeling is toe te rekenen. De vraag of de te late ontvangst van de aanvraag aan de vreemdeling is toe te rekenen, wordt van geval tot geval beoordeeld. Daarbij geldt als uitgangspunt dat de vreemdeling zelf de volledige verantwoordelijkheid draagt voor tijdige indiening van de verlengingsaanvraag, desnoods door tussenkomst van derden. Om die reden zal niet snel sprake zijn van een situatie waardoor te late indiening te wijten is aan omstandigheden die de vreemdeling niet zijn toe te rekenen. Aan de omstandigheid dat de vreemdeling door de overheid niet is gewezen op de omstandigheid dat zijn verblijfsvergunning binnenkort afloopt en dat verlenging moet worden gevraagd, komt in dit verband geen betekenis toe.

In het onderhavige geval is de aanvraag om verlenging van de verblijfsvergunning regulier in

de zin van artikel 14 van de Vw 2000, onder de beperking 'verblijf bij ouder
ontvangen op 10 november 2006 terwijl de eerder toegekende verblijfsvergunning geldig was tot 14 oktober 2005.

Bij de beantwoording van de vraag of te late indiening van de aanvraag aan eiseres is toe te rekenen komt verweerder beoordelingsvrijheid toe. In dat kader is de rechtbank van oordeel dat niet gezegd kan worden dat verweerder zich niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat de door eiseres geschetste omstandigheden geen verschoonbare termijnoverschrijding opleveren. Voor eiseres dan wel haar moeder blijft een eigen verantwoordelijkheid bestaan de aanvraag (tot verlenging) op tijd in te dienen. Er is geen wettelijke bepaling of beleidsregel die verweerder verplicht betrokkenen te wijzen op het feit dat hun verblijfsvergunning expireert. Naar het oordeel van de rechtbank had de moeder van eiseres er dan ook niet op mogen vertrouwen dat er vanzelfsprekend een formulier voor eiseres door verweerder zou worden toegestuurd. De rechtbank hecht er hierbij aan op te merken dat verweerder ter zitting geen plausibele verklaring heeft kunnen geven voor het onderscheid dat gemaakt wordt ten aanzien van het al dan niet toesturen van (verlengings)formulieren. Hoewel het naar het oordeel van de rechtbank correcter zou zijn geweest als verweerder naast de formulieren bestemd voor de moeder en haar twee andere kinderen eveneens het formulier voor eiseres had meegestuurd, kan zulks naar het oordeel van de rechtbank niet leiden tot het door eiseres gewenste resultaat.

Anders dan eiseres is de rechtbank tenslotte van oordeel dat verweerder, gelet op artikel 7:3, aanhef en onder b, van de Awb, in hetgeen in het bezwaarschrift is aangevoerd, beoordeeld in samenhang met hetgeen in eerste instantie namens eiseres was aangevoerd en mede in aanmerking genomen de motivering van de primaire beslissing zelf, geen aanleiding heeft hoeven zien eiseres te doen horen.

Gelet op al het vorenoverwogene dient het beroep ongegrond te worden verklaard.

Mitsdien wordt, mede gelet op artikel 8:70 van de Awb, beslist als volgt.

III. BESLISSING

De rechtbank:

verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gedaan door mr. M. Hillen in tegenwoordigheid van mr. T.M. Horsten-Kuijpers als griffier en in het openbaar uitgesproken op 12 DEC 2007

w.g. T. Horsten-Kuijpers w.g. M. Hillen

Voor eensluidend afschrift:
de wnd. griffier:

Verzonden op: 12 DEC 2007

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage.
De termijn voor het instellen van het hoger beroep bedraagt vier weken na de datum van verzending van deze uitspraak. Ingevolge artikel 85 van de Vw 2000 dient het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak te bevatten. In artikel 6:5 van de Awb is onder meer bepaald dat bij het beroepschrift een afschrift van de uitspraak moet worden overgelegd. Artikel 6:6 van de Awb is niet van toepassing.

Indien hoger beroep is ingesteld kan ingevolge het bepaalde in artikel 88 van de Vw 2000 juncto artikel 8:81 van de Awb de Voorzitter van de Afdeling bestuursrechtspraak op verzoek een voorlopige voorziening treffen indien onverwijlde spoed, gelet op de betrokken belangen, dat vereist.

A

Rechtbank 's-Gravenhage

Zitting houdende te Maastricht
Vreemdelingenkamer

Postadres: Postbus 1988, 6201 BZ Maastricht

Bezoekadres
St. Annadal 1
6214 PA Maastricht
Telefoon 043 - 3465465
Fax 043 - 3465174

AANTEKENEN

De heer mr. P.A.E. Engelen
Postbus 126
6460 AC Kerkrade

INGEKOMEN [illegible]

Onderdeel	zittingsfase VK
Contactpersoon	mevr N. van den Broek
Doorkiesnummer(s)	043 - 3465210
Faxnummer afdeling	043 - 3465174
Datum	12 december 2007
Ons kenmerk	procedurenummer 07 / 17874 BEPTDN HI ZI HOT casusnummer
Uw kenmerk	07.35
Bijlage(n)	
Onderwerp	de procedure van
Justitienummer CRV-nummer	

Bij beantwoording de datum en ons kenmerk vermelden.
Wilt u slechts één zaak in uw brief behandelen.

Geachte heer,

Hierbij zend ik u een afschrift van de uitspraak in bovenvermelde procedure.

Voor het instellen van een rechtsmiddel verwijs ik u naar de uitspraak.

Hoogachtend,

griffier

MR. E. ENGELEN
ADVOCAAT & PROCUREUR

HAANRADERWEG 47
KERKRADE
POSTBUS 126
6460 AC KERKRADE

T + 31 (0)45 567 13 45
F + 31 (0)45 535 48 67
M ed.engelen@tiscali.nl

II

Afdeling Bestuursrechtspraak van
de Raad van State
Afdeling Vreemdelingenzaken
Postbus 20019
2500 EA 's-GRAVENHAGE

RAAD VAN STATE
INGEKOMEN
07 JAN 2008
ZAAKNR. 200800123
AAN: PW DE Bont
BEHANDELD: [illegible]

Kerkrade : 4 januari 2008
Betreft : / Hoger Beroep
Onze referentie : 08.02
Uw referentie : -

Edelgrootachtbaar college,

Hierbij doe ik u in tweevoud toekomen het hoger beroepschrift namens opgemelde cliënte met het eerbiedige verzoek dit in behandeling te willen nemen.

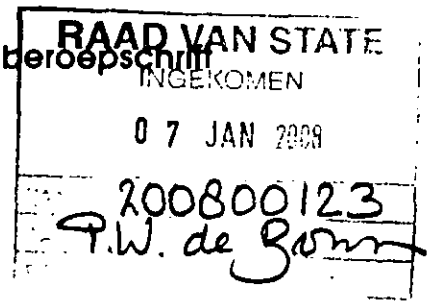
Hoogachtend,
uw dw.,

mr P.A.E. Engelen

MR. P.A.E. ENGELEN
ADVOCAAT & PROCUREUR

toevoeging aangevraagd bij de Raad voor Rechtsbijstand te Den Bosch
onze referentie: 08.02

Hoger beroepschrift

Afdeling bestuursrechtspraak van
De Raad van State
Afdeling Vreemdelingenzaken
Postbus 20019
2500 EA 's Gravenhage

Edelgrootachtbaar College,

Namens van Somalische nationaliteit, thans wonende te te dezer zake domicilie kiezende te Kerkrade ten kantore van hun gemachtigde mr P.A.E. Engelen, advocaat en procureur, aan de Haanraderweg 47 (postadres: Postbus 126, 6460 AC Kerkrade) die bepaaldelijk gevolmachtigd is tot het indienen van dit hoger beroepschrift, wordt hierbij hoger beroep aangetekend tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, zitting houdende te Maastricht, sector bestuursrecht, enkelvoudige kamer voor vreemdelingenzaken, d.d. 12 december 2007 (AWB 07/17874);

Een afschrift van deze uitspraak voeg ik bij (prod. A);

De uitspraak werd bekend gemaakt op 12 december 2007;

Appellante kan zich met deze uitspraak niet verenigen en stelt hierbij tijdig hiertegen hoger beroep in;

Appellante heeft drietal grieven die ieder op zichzelf en/of in onderlinge samenhang tot gegrond verklaring van het hoger beroep dienen te leiden;

De grieven van appellant stellen vragen aan de orde die in het belang zijn van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling en de rechtsbescherming, van een verkorte afdoening kan dan ook geen sprake zijn;

Inleiding

Appellante werd geboren op en bezit de Somalische nationaliteit. Verweerder betwist niet dat appellante de dochter is van Bij besluit d.d. 30 mei 2004 is aan haar dan ook een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd verleend onder de beperking "verblijf mij ouder geldig tot 14 oktober 2005. Op 7 november 2006 werd namens appellante een aanvraag ingediend om

verlenging van de voornoemde verblijfsvergunning.
Bij besluit d.d. 19 februari 2007 heeft verweerder aan appellante een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd verleend, onder de beperking "verblijf bij ouder . Deze verblijfsvergunning werd verleend met ingang van 10 november 2006, geldig tot 14 oktober 2010.
Tegen dit besluit werd bezwaar gemaakt voor zover het de ingangsdatum van de verleende verblijfsvergunning betreft. Dit bezwaar werd ongegrond verklaard bij beschikking d.d. 6 april 2007. Hiertegen kwam appellante in beroep bij beroepschrift d.d. 25 april 2007. De gronden van beroep werden aangevuld bij brief d.d. 21 mei 2007.
Het beroep werd mondeling behandeld ter zitting d.d. 31 oktober 200, waarna de aangevallen uitspraak volgde.

Grieven

Grief 1.
De eerste grief richt zich tegen navolgende overweging uit de aangevallen uitspraak:
Bij de beantwoording van de vraag of te late indiening van de aanvraag aan eiseres is toe te rekenen komt verweerder beoordelingsvrijheid toe. In dat kader is de rechtbank van oordeel dat niet gezegd kan worden dat verweerder zich niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat de door eiseres geschetste omstandigheden geen verschoonbare termijn overschrijding opleveren.

Niet weersproken kan worden dat er een beoordelingsvrijheid voor verweerder bestaat. Echter deze dient in alle redelijkheid te worden toegepast. Redelijkheid en billijkheid zijn een groot goed in het bestuursrecht. Verweerder dient alle belangen af te wegen en alle omstandigheden te betrekken bij de beoordeling van de vraag of de termijn overschrijding verschoonbaar is.
De rechtbank lijkt dit te miskennen door de beoordelingsvrijheid van verweerder boven de redelijkheid en billijkheid te stellen. De rechtbank zal dienen te beoordelen of de motivatie door verweerder waarom hij komt tot de conclusie dat de termijn overschrijding niet verschoonbaar is, deugdelijk is. Uit voornoemde overweging valt niet af te leiden dat de rechtbank dit toetste. Een motivatiegebrek derhalve in de overweging van de rechtbank.

Grief 2.
Naar het oordeel van de rechtbank had de moeder van eiseres eer dan ook niet op mogen vertrouwen dat er vanzelfsprekend een formulier voor eiseres door verweerder zou worden toegestuurd. De rechtbank hecht er hierbij aan op te merken dat verweerder ter zitting geen plausibele verklaring heeft kunnen geven voor het onderscheid dat gemaakt wordt ten aanzien van het al dan niet toesturen van (verlengings)formulieren.
Ook in deze overweging kan appellante zich niet vinden.

De rechtbank lijkt hier met gespleten tong te spreken. Aan de ene kant overweegt zij dat de moeder niet op toezending van de verlengingsformulier had mogen rekenen, terwijl aan de andere kant overwogen wordt dat verweerder geen plausibele verklaring kan geven waarom de verlengingsformulieren voor de moeder en de andere kinderen wel werden toegezonden en het formulier voor appellante niet. De rechtbank voegt aan haar overweging zelfs toe: *hoewel het naar het oordeel van de rechtbank correcter zou zijn geweest als verweerder naast de formulieren bestemd voor de moeder en haar twee andere kinderen eveneens het formulier voor eiseres had meegestuurd, kan zulks naar het oordeel van de rechtbank niet leiden tot het door eiseres gewenste resultaat.*
De rechtbank erkent hiermee de nalatigheid van verweerder, doch wenst daaraan niet de conclusie te verbinden dat verweerder ten onrechte concludeerde dat de termijn overschrijding verschoonbaar was. Met andere woorden de termijn overschrijding was wel het gevolg van onzorgvuldigheid door verweerder, maar komt voor rekening van appellante. Een onaanvaardbare conclusie door de rechtbank die de rechtszekerheid en daarmee de rechtsbescherming ernstig aantast.

Grief 3.
In beroep voerde appellante aan dat er sprake is van willekeur. Ik verwijs dienaangaande naar de pleitnotitie betreffende de mondelinge behandeling van het beroep (prod. B).
De rechtbank laat na om haar standpunt hieromtrent in te nemen. Wel stelt de rechtbank vast dat er sprake is van een incorrect handelen door verweerder waar zij overweegt: *hoewel het naar het oordeel van de rechtbank correcter zou zijn geweest als verweerder naast de formulieren bestemd voor de moeder en haar twee andere kinderen eveneens het formulier voor eiseres had meegestuurd.*
Deze overweging kan echter niet gezien worden als een beoordeling van de stelling door appellante in beroep dat er sprake is van willekeurig handelen door verweerder.

De rechtbank laat derhalve ten onrechte na om te beoordelen of er sprake is van willekeur in het handelen door verweerder. In het belang van de rechtsontwikkeling had de rechtbank in deze een standpunt dienen in te nemen. Ook de rechtsbescherming van appellante wordt geschaad door deze handelwijze door de rechtbank.

Conclusie

Appellant concludeert tot gegrond verklaring van het hoger beroep, primair met het verzoek aan uw afdeling te doen wat de rechtbank had behoren te doen met gegrond verklaring van het beroep en vernietiging van het bestreden besluit van 6 april 2007;

subsidiair wordt verzocht het hoger beroep gegrond te willen verklaren en de procedure terug te verwijzen naar de rechtbank te 's-Gravenhage, zittinghoudende te Maastricht.

Kerkrade, 4 januari 2008

Hetwelk doende enz.
namens

bepaaldelijk gevolmachtigde
mr P.A.E. Engelen